

Arrest

nr. 232 386 van 10 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. COEL
Schuttersvest 78
2800 MECHELEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 9 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum van 7 november 2019. De beslissing werd op 8 november 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 april 2019 diende verzoeker een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Beijing.

Op 7 november 2019 weigerde de gemachtigde de afgifte van het visum.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Commentaar:

Het voorgelegde studieattest voldoet niet aan de vereisten van artikelen 58 tot 61 van de wet van 15.12.1980 aangezien het een secundair onderwijs betreft dat niet kan beoordeeld worden als zijnde een voorbereiding op studies op niveau van hoger onderwijs. Daarenboven kunnen artikelen 9 en 13

van de wet van 15.12.1980 niet toegepast worden daar betrokkene niet aantoont dat dergelijke studies niet in het land van herkomst of naburige landen bestaan en ginds kunnen gevolgd worden.

Motivatie:

Het voorgelegde studies (sic) attest DaVinci te Antwerpen valt niet binnen de reikwijdte van de artikelen 58 tot en met 61 van de wet van 15/12/1980, wat betreft het voortgezet onderwijs dat niet kan worden omschreven als voorbereidend op hoger onderwijs. Bovendien kunnen de artikelen 9 en 13 van de genoemde wet niet worden toegepast voor zover de betrokkene levert enerzijds geen bewijs dat deze opleiding niet bestaat in het land van herkomst of in buurlanden.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 58 tot en met 61 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Daarnaast voert verzoeker ook de miskenning aan van de bewijskracht van de stukken.

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 58 tot en met 60 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Overwegende dat de artikelen 58 t.e.m. 60 van de Wet van 15 december 1980 stellen dat:

[...]

HOOFDSTUK III - STUDENTEN.

Art. 58 [...]

Art. 59. [...]

Art. 60.[...]

Overwegende dat de bestreden akte zich beperkt tot de opmerking dat wat het voorgezet onderwijs geldt, dit niet kan worden omschreven als een voorbereiding op het hoger onderwijs zodat de artikelen 9 en 13 van de Wet van 15 december 1980 niet kunnen worden toegepast in de mate dat vertogger niet zou aantonen dat de opleiding niet zou bestaan in het land van herkomst;

Overwegende dat artikel 9 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

[-]

HOOFDSTUK III. - VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN

Art. 9. [...]

Overwegende dat het vaststaat dat in toepassing van artikel 9 van de Wet van 15 december 1980 verzoeker machtiging heeft gevraagd tot verblijf;

Overwegende dat artikel 13 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

[...]

Art 13.. [...]

Overwegende dat het eveneens vaststaat dat de machtiging tot verblijf gevraagd wordt voor een beperkte tijd namens deze van de studies, waarover geen betwisting kan zijn;

Dat de motivering van de besteden akte zich beperkt tot verwijzing naar het feit dat volgens de verwerende partij er geen toepassing kan worden gemaakt van de artikel 9 of 13 van de Wet van 15 december 1980 omdat het hier niet zou gaan over een voorbereiding op het hoger onderwijs;

Dat zoals door de wet voorzien vertogger in goede orde alle nuttige stukken en bescheiden heeft overgelegd van de Davinci School te Antwerpen die wel degelijk valt binnen de reikwijdte van de artikelen 58 t.e.m. 61 van de Wet van 15 december 1980;

Dat vertogger wenst te studeren in België en hiertoe de gepaste opleiding dient te volgen;

Dat vertogger uiteraard geen negatief bewijs kan leveren dat in het buitenland niet een soortgelijke opleiding kan worden voorzien;

Dat het vaststaat dat de familie van vertogger in België verblijft en ook hier wenst te blijven verblijven maar dat zij het essentieel vinden een opleiding te verschaffen aan vertogger in België die hem de mogelijkheden geeft om op lange termijn een samenwerkingsverband te organiseren tussen China en België;

Dat de Wet van 15 december 1980, wat betreft het voorgezet onderwijs en de voorbereidende jaren, hier duidelijk is;

Dat het natuurlijk baarljke nonsens is op te merken dat er in enig ander land geen soortgelijke opleiding zou kunnen worden voorzien, nu het hier helemaal niet over gaat waar vertoger, met het oog op het bestendigen van de band tussen het Rijk en China en meer bepaald de handelsband zoals deze bestaat tussen de beide landen, wenst te versterken nu zijn familie nijveraars zijn en een werk in het Rijk gespecialiseerd in toelevering in China;

Dat de motivering in de bestreden akte dan ook in strijd is met de Wet van 15 december 1980;

Dat de verwerende partij hier wijst naar drie punten zijnde:

- Betrokkene is student en wenst zijn opleiding verder te zetten;

Betrokkene toont aan dat hij brugonderwijs kan volgen in een onderwijsinstelling in het Rijk met het oog op verderzetting van hogere studies

Betrokkene toont aan dat hij beschikking heeft over alle nuttige ondersteuningsmaatregelen in het Rijk met inbegrip van onderdak en de nodige tenlastenemingen in het Rijk zodat hij niet ten laste valt van de Openbare Zekerheid;

Omwille van deze redenen meent vertoger dan ook dat de visumaanvraag niet kan worden geweigerd;

Alle garanties werden hier overgelegd ter dekking van de verblijfskosten;

De administratieve akte is dan ook genomen in strijd met de artikelen 58 t.e.m. 60 van de Wet van 15 december 1980 maar werden eveneens genomen in strijd met artikel 9 en 13 van de Wet van 15 december 1980;

Dat vertoger maar moet aantonen dat er in zijn land een opleiding zou bestaan die de brug kan vormen tussen de opleiding die in China wordt gegeven en een opleiding die hij hier in het Rijk zou genieten, is een negatief bewijs dat niet kan worden gevorderd;"

In het eerste middel citeert verzoeker de artikelen 58 tot en met 60 van de Vreemdelingenwet en stelt hij dat de beslissing zich beperkt tot de "opmerking" dat het voortgezet onderwijs niet kan worden omschreven als een voorbereiding op het hoger onderwijs "zodat de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet" niet kunnen worden toegepast "in de mate dat" verzoeker niet aantoont dat de opleiding niet bestaat in zijn herkomstland. Verder citeert verzoeker de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet en stelt hij dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het feit dat geen toepassing kan gemaakt worden van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet "omdat het hier niet zou gaan over een voorbereiding op het hoger onderwijs". Verzoeker vervolgt dat de Da Vinci school te Antwerpen wel valt binnen de reikwijdte van de artikelen 58 tot en met 61 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt eveneens dat van hem niet verwacht kan worden dat hij het negatief bewijs levert in het buitenland geen soortgelijke opleiding te kunnen volgen. Verzoeker vervolgt dat zijn familie in België is en hier wenst te verblijven en zij het essentieel vinden aan verzoeker een opleiding te verschaffen die hem de mogelijkheid geeft later een samenwerkingsverband tussen China en België te regelen. Zijn familie bestaat immers uit nijveraars, gespecialiseerd in toelevering aan China. Verzoeker acht de "opmerking" over het feit dat niet is aangetoond dat een soortgelijke opleiding in het herkomstland mogelijk is "baarljke nonsens" omdat hij beoogt de band tussen België en China te bestendigen. Verzoeker is van oordeel dat zijn visumaanvraag niet kan worden geweigerd aangezien hij student is en zijn opleiding wenst verder te zetten, hij "brugonderwijs" kan volgen in een onderwijsinstelling in het Rijk met het oog op het verderzetten van hogere studies en hij beschikt over onderdak en de nodige tenlastenemingen in het Rijk zodat hij niet ten laste valt van de sociale zekerheid. Tot slot meent verzoeker dat in de beslissing zou staan dat hij moet aantonen dat er in het herkomstland (g)een opleiding bestaat die de brug kan vormen tussen de opleiding in China en de opleiding die hij in België zou genieten, hetgeen een negatief bewijs is dat niet kan worden gevraagd.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het tweede middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing is een administratieve akte is die zowel in toepassing van de verordening als de wet van 29 juli 1991 en 15 december 1980 behoorlijk dient te worden gemotiveerd;

Een degelijke motivering inhoudt dat overtuigingsstukken moeten in overweging genomen en worden gewaardeerd op hun inhoud en waarde, de motivering van de bestreden akte doorstaat de toets van de draagkracht evenwel niet;

Dat de motivering zich meest letterlijk beperkt tot in buurlanden;

Dat deze motivering uiterst summier is;

Dat alleen als opmerking dat de Davinci School te Antwerpen wel degelijk kadert in de reikwijdte van de artikelen 58 tot 61 van de Wet van 15 december 1980 en kan worden omschreven als voorbereidend op

het hoger onderwijs inhoudt dat de beslissing genomen werd in schending van de wet, in het algemeen en in schending met de uitdrukkelijke en draagkrachtige motiveringsverplichting in bestuurszaken;

Dat artikel 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken, stellen dat:

[...]

Art. 1. Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder:

- Bestuurshandeling:

De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur;

- Bestuur:

De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

- Bestuurde:

Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.

Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

[...]

Artikel 62, § 2, van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

[...]

Artikel. 62

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3.

[...]

Dat de verwerende partij, de FOD Binnenlandse Zaken Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissingen met redenen moet omkleeden;

Dat het bekomen van een visum weliswaar een gunst is en geen recht maar de weigering van afgifte van een visum wel dient op afdoende wijze te worden gemotiveerd;

Uwe Raad zal duidelijk kunnen vaststellen dat vertoger, wel degelijk in aanmerking komt om een visum te bekomen voor verblijf teneinde studies te volgen aan de Davinci School te Antwerpen en dat hij hiertoe beschikt over alle garanties dat hij zij verblijf volledig gedekt ziet zodat hij niet ten laste zou vallen van de Sociale Zekerheid;

Dat de weigering het visum toe te kennen op afdoende wijze moet worden gemotiveerd;

Dat vertoger alle bewijzen heeft aangereikt maar dat deze lapidair worden miskend;

Dat ten minste op basis van de miskening van stukken de bestreden beslissing intern tegenstrijdig werd gemotiveerd: het weze herhaald: vertoger is (1) student, (2) niet ten laste van de maatschappij, (3) heeft attest dat hij kan studeren aan de Davinci School te Antwerpen alsook (4) het attest dat deze school kadert binnen de reikwijdte van de artikelen 58 t.e.m. 60 van de Wet van 15 december 1980;

Minstens heeft de verwerende partij zich in de besluitvorming laten leiden door een samengesteld dossier dat dermate mank werd opgemaakt voor beoordeling door het weglaten van stukken die ontegensprekelijk werden overgelegd en deel uitmaken van het administratieve dossier;

Het past dan ook ten minste op deze grond de bestreden beslissing te vernietigen opdat de betrokken administratie na inoverwegingname van alle nodige stukken een nieuwe beslissing zou kunnen nemen desgevallend a contrario met de bestreden beslissing;

Overwegende dat de motivering dan ook niet draagkrachtig is en op deze grond de vernietiging van de akte zich opdringt;

Dat handelen dan ook in strijd is met de Wet van 15 december 1980 maar is dan ook weinig zorgvuldig, laat staan redelijk, wel integendeel de beslissing is kennelijk onredelijk

Het past dan ook ten minste op deze grond de bestreden beslissing te vernietigen opdat de betrokken administratie na inoverwegingname van alle nodige stukken een nieuwe beslissing zou kunnen nemen desgevallend a contrario met de bestreden beslissing;

Overwegende dat de motivering dan ook niet draagkrachtig is en op deze grond de vernietiging van de akte zich opdringt;

Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid

Zoals supra werd aangetoond is de beslissing aangetast door verregaande subjectiviteit en onzorgvuldigheid en derhalve in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel minstens in strijd met het redelijkheidsbeginsel;

Bovendien is de motivering niet correct zoals supra ten volle werd aangetoond;

Vertoger komt wel degelijk in aanmerking voor de aflevering van een visum om te studeren in België;

Vertoger heeft dan ook het recht op objectieve wijze zijn dossier behandeld te zien en heeft het recht te worden toegelaten tot (kort)verblijf in het Rijk;

De bestreden beslissing moet dan ook worden vernietigd;”

In het tweede middel acht verzoeker de beslissing niet draagkrachtig gemotiveerd. De motivering zou zich beperken tot “in buurlanden” en summier zijn. Volgens verzoeker kadert de Da Vinci school wel degelijk binnen de reikwijdte van de artikelen 58 tot 61 van de Vreemdelingenwet omdat het kan worden omschreven als voorbereidend op het hoger onderwijs. Verder stelt verzoeker zelf, met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, dat het bekomen van een visum een gunst is en geen recht, maar de weigering van het visum op afdoende wijze moet gemotiveerd worden. Hij herhaalt wel aan alle voorwaarden te voldoen om een visum te bekomen teneinde te studeren aan de Da Vinci school en over alle garanties te beschikken om te voorkomen dat hij ten laste zou vallen van de Sociale Zekerheid. Verzoeker vervolgt dat de stukken werden miskend nu hij student is, niet ten laste van de maatschappij, een attest heeft van de Da Vinci school dat hij daar kan studeren en een attest dat die school kadert binnen de reikwijdte van de artikelen 58 tot en met 60 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft volgens verzoeker bij de beoordeling stukken weggelaten die nochtans deel uitmaken van het administratief dossier. De gemachtigde heeft volgens verzoeker zijn dossier op subjectieve wijze behandeld. Verzoeker concludeert dat de beslissing niet draagkrachtig is, onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Beide middelen worden omwille van de samenhang tezamen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onderzocht.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Hetzelfde blijkt uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zoals infra verder wordt gemotiveerd blijkt ook niet dat de gemachtigde een stuk heeft miskend of weggelaten dat deel uitmaakt van het administratief dossier. Noch een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het afdoende karakter van de motivering en het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, in casu de artikelen 58 tot en met 60 van de Vreemdelingenwet enerzijds en de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet anderzijds.

Artikel 58 van de Vreemdelingenwet luidt al volgt:

“Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen, moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt:

1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59;

2° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit;

3° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door een der in bijlage bij deze wet opgesomde ziekten of gebreken;

4° een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 21 jaar.

Bij ontstentenis van een getuigschrift als bedoeld onder 3° en 4° van het eerste lid, kan de Minister of zijn gemachtigde niettemin, rekening houdende met de omstandigheden, de vreemdeling machtigen in België te verblijven om er te studeren.

De machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven kan door de vreemdeling in het Rijk aangevraagd worden overeenkomstig de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid.”

Artikel 59 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Al de door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen zijn bevoegd om het vereiste attest af te geven.

Dit attest bevestigt, hetzij dat de vreemdeling als regelmatige leerling of student, die voldoet aan de voorwaarden inzake voorafgaande studies, ingeschreven is in de onderwijsinstelling die het afgeeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, een aanvraag tot het verlenen van de gelijkwaardigheid van buitenlandse diploma's en studiegetuigschriften ingediend heeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, ingeschreven is voor de toelatingsproef.

In de twee laatste gevallen moet een nieuw attest binnen vier maanden bevestigen dat de vreemdeling, na het bekomen van de gelijkwaardigheid van diploma of studiegetuigschrift of na het slagen voor de toelatingsproef, als regelmatige leerling of student ingeschreven is in de onderwijsinstelling die het afgeeft.

Het attest moet betrekking hebben op een onderwijs met volledig leerplan; het mag echter ook betrekking hebben op een onderwijs met beperkt uurrooster wanneer de vreemdeling bewijst dat dit onderwijs zijn hoofdbezigheid en de voorbereiding of de aanvulling van een onderwijs met volledig leerplan zal uitmaken.”

Artikel 60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het bewijs van voldoende middelen van bestaan wordt geleverd onder meer door het overleggen van een der navolgende documenten: [...]”

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd.

De toelating tot verblijf krachtens artikel 10 wordt erkend voor een beperkte duur gedurende een periode van vijf jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3, 3bis of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. Na afloop van deze periode geldt de toelating tot verblijf voor onbeperkte duur voorzover de vreemdeling nog steeds voldoet aan voorwaarden van artikel 10. In het tegenovergestelde geval weigert de minister of diens gemachtigde het verblijf van onbeperkte duur en kent een nieuw verblijf van beperkte duur toe, waarvan de vernieuwing onderworpen is aan het bezit van toereikende bestaansmiddelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, en van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt, en voor zover de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

[De in artikel 10, § 1 eerste lid, 7°, bedoelde ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, dienen eveneens aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5.](1)

In afwijking van het derde lid, wordt op de familieleden van een vreemdeling die tot een verblijf van beperkte duur gemachtigd is, en op wie artikel 10, § 1, eerste lid, 1°, van toepassing is, de in het zevende lid voorziene bepaling toegepast.

De Koning bepaalt de geldigheidsduur van de verblijfstitel die wordt uitgereikt aan de vreemdeling die gemachtigd is of toegelaten is tot een verblijf van onbeperkte duur.

De in artikel 10bis, §§ 1 tot 4, bedoelde familieleden ontvangen een verblijfstitel met dezelfde geldigheidsduur als de verblijfstitel van de vreemdeling die vervoegd wordt.

§ 2

Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.

§ 2bis (opgeheven)

§ 3

De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.

§ 4

De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 2 bedoelde familieleden:

1° er wordt op basis van § 3 een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd;

2° de vreemdeling voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden geen of geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer;

4° de vreemdeling die gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner in de zin van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd wordt, is in het huwelijk getreden of heeft een duurzame relatie met een andere persoon;

5° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

Onverminderd de toepassing van artikel 61, § 3, kan de minister of zijn gemachtigde dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden.

Bij de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op basis van het eerste lid, 1° tot 4°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 5 (opgeheven)

§ 6

Het bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt dat de bepalingen van dit artikel werden toegepast.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten, om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10bis. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te bekomen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker eveneens een schending aanvoert van artikel 61 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten: [...]

§ 2 De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten: “[...]”

§ 3 Al naargelang van het geval kan de Minister of zijn gemachtigde, onder dezelfde voorwaarden een bevel geven om het grondgebied te verlaten aan de leden van het gezin van de student wier machtiging tot verblijf beperkt is tot de duur van diens studies.[...]”

De huidige bestreden beslissing is evenwel een visumweigering en betreft geen bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bepaling is dan ook niet van toepassing. Bovendien laat verzoeker na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Verder wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing duidelijk twee onderdelen bevat. Enerzijds wordt een studentenvisum geweigerd op grond van de artikelen van de Vreemdelingenwet die specifiek betrekking hebben op het studentenvisum. Daarnaast stelt de gemachtigde dat “daarenboven” ook de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet niet kunnen toegepast worden, die betrekking hebben op een humanitair visum. Beiden dienen dan ook van elkaar onderscheiden te worden.

Bijgevolg volgt de Raad verzoeker niet waar hij meent dat het motief van de gemachtigde zou stellen dat de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden toegepast “omdat” het aangevraagde visum eigenlijk secundair onderwijs betreft en dus niet kan beschouwd worden als hoger onderwijs of een voorbereiding op hoger onderwijs. Dit motief moet gekaderd worden binnen de bepalingen die specifiek betrekking hebben op het studentenvisum, dus niet binnen het kader van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, en de gemachtigde stelt ook duidelijk dat niet is voldaan aan de vereisten van de artikelen 58 tot 61 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan in casu niet redelijkerwijs ontkennen dat het onderwijs dat hij beoogt in de Da Vinci International School secundair onderwijs betreft. Terwijl artikel 58 van de Vreemdelingenwet vereist dat het gaat om een aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden ingediend door een vreemdeling die in België wenst te studeren “*in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen*”. Daarnaast heeft verweerder in de nota ook een punt waar hij erop wijst dat verzoeker zijn aanvraag heeft ingediend op de leeftijd van 14 jaar. Er blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoeker verscheidene jaren in het secundair onderwijs aan een zeer versneld tempo heeft afgewerkt zodat hij nu al toe zou zijn aan hoger onderwijs of een voorbereidend jaar tot het hoger onderwijs. De Raad volgt verzoeker dan ook niet in zijn standpunt dat de Da Vinci school van Antwerpen valt binnen de reikwijdte van de artikelen 58 tot en met 61 van de Vreemdelingenwet. Het louter aantonen dat verzoeker “brugonderwijs” kan volgen “met het oog op verderzetting van hogere studies” ettelijke jaren later, maakt geenszins dat verzoeker thans reeds een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen. De wet voorziet duidelijk maar één voorbereidend jaar tot het hoger onderwijs. Uit de omzendbrief betreffende het verblijf van vreemdelingen die in België wensen te komen studeren van 15 september 1998 blijkt uit artikel M 8 dat “een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs” wordt verstaan als zijnde: “*het zevende jaar van het secundair onderwijs [...] dat speciaal georganiseerd wordt om de student voor te bereiden op hoger onderwijs. Het strekt ertoe om de kennis van de student in één of meerdere disciplines zoals bijvoorbeeld wiskunde of wetenschappen te vervolledigen. De studierichting dient in direct verband te staan met de gekozen hogere studierichting. Een voorbereidend jaar kan ook bestaan uit het volgen van taallessen (Frans - Nederlands - Duits) gedurende één jaar aan een onderwijsinstelling die georganiseerd, erkend of gesubsidieerd is door de overheid, dit op voorwaarde dat het een voorbereiding tot hoger onderwijs betreft.*” In casu is dit niet aan de orde nu verzoeker nog verschillende jaren secundair onderwijs voor de boeg heeft.

De gemachtigde heeft dan ook op zorgvuldige en redelijke wijze en met inachtneming van de relevante stukken gemotiveerd dat het voorgelegde studieattest niet voldoet aan de wettelijke vereisten aangezien het secundair onderwijs betreft dat niet kan beoordeeld worden als zijnde een voorbereiding op studies op niveau van hoger onderwijs.

Het feit dat verzoeker in België familie heeft die het essentieel vindt dat verzoeker in België een opleiding krijgt omdat hij op lange termijn een samenwerkingsverband moet organiseren tussen China en België is in dit verband irrelevant. Ook het willen versterken van de handelsband tussen China en België, aangezien zijn familie werkt in België, gespecialiseerd “in toelevering in China” is irrelevant en verandert niets aan het feit dat het beoogde onderwijs niet valt binnen artikel 58 van de Vreemdelingenwet.

Verder betoogt verzoeker dat hij beschikt over alle financiële garanties, nu zijn verblijf volledig is gedekt en hij niet ten laste zal vallen van de sociale zekerheid. De Raad wijst er echter op dat de gemachtigde de huidige visumweigering niet heeft gesteund op een gebrek aan bewijs van voldoende middelen van bestaan. Dat verzoeker hierover beschikt, wordt niet betwist door de gemachtigde, maar verhindert niet dat de aanvraag kan worden geweigerd omwille van het beoogde secundair onderwijs.

Waar verzoeker meent dat de gemachtigde geoordeeld heeft met miskenning van de stukken, wijst hij het stuk niet aan waarmee de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Er blijkt in het geheel niet dat het administratief dossier "mank" werd opgemaakt of dat stukken zouden zijn weggelaten die werden voorgelegd. Hoe dan ook heeft de Raad reeds vastgesteld dat de gemachtigde op redelijke en zorgvuldige wijze het inschrijvingsattest van de Da Vinci school niet heeft aangenomen als bewijs dat verzoeker onderwijs beoogt in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs. Dit wordt ook niet als dusdanig in dit attest voorgehouden.

Een schending van de artikelen 58 tot en met 61 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Daarnaast heeft de gemachtigde steeds de mogelijkheid om in het kader van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet toch nog een visum te verschaffen. Echter, noch in artikel 9, noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen teneinde een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te bekomen. De gemachtigde beschikt terzake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is op grond van deze wetsbepalingen dan ook geen recht maar een loutere gunst.

In casu heeft de gemachtigde de gunst niet toegestaan om aan verzoeker, ondanks het feit dat zijn aanvraag niet voldoet aan de vereisten van artikel 58 van de Vreemdelingenwet, toch een visum te verschaffen op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. Hij is van oordeel dat niet aangetoond is dat dergelijke studies niet in het herkomstland of in de buurlanden kunnen gevolgd worden. Ook al is deze motivering inderdaad eerder summier, houdt dit niet automatisch in dat ze daarom niet draagkrachtig, onredelijk of onzorgvuldig zou zijn. Ook al kan aangenomen worden dat het niet vanzelfsprekend is om een negatief bewijs voor te leggen van het ontbreken van dergelijke studies in het herkomstland of de buurlanden, herhaalt de Raad dat de gemachtigde een heel ruime discretionaire bevoegdheid heeft om al dan niet een gunst toe te staan. De Raad oefent hier slechts een wettigheidscontrole op uit hetgeen inhoudt dat hij zich niet in de plaats kan stellen van de gemachtigde, doch enkel die beslissing onwettig kan bevinden als blijkt dat een rechtsnorm is geschonden of de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. In casu blijkt dat verzoeker op het moment van zijn aanvraag reeds studies genoot aan een "international bilingual school" in China. Ook al zal de draagwijdte niet dezelfde zijn als de Da Vinci school in Antwerpen, blijkt in elk geval dat verzoeker reeds een hoog niveau van internationale scholing, onder meer in het Engels, in zijn herkomstland kan genieten. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of subjectief dat de gemachtigde het niet noodzakelijk acht om verzoeker toch een humanitair visum toe te kennen teneinde hem toe te laten in België zijn secundair onderwijs verder te zetten en in de motieven erop wijst dat niet is aangetoond dat dergelijke studies niet in China of de naburige landen bestaan en kunnen gevolgd worden. Er is geen enkele plicht voor de gemachtigde om verzoeker toe te staan in België zijn secundair onderwijs verder te zetten om de enkele reden dat de familie de band wenst te bestendigen tussen België en China omdat zijn Chinese familie reeds zaken doet met België of omdat van verzoeker verwacht wordt dat hij op lange termijn een samenwerkingsverband organiseert tussen China en België, zelfs al kan de familie voor alle kosten volledig instaan.

De Raad acht de motieven eveneens draagkrachtig zodat geen schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 is aangetoond.

Een schending van artikel 9 of artikel 13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Evenmin wordt om voormelde redenen geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aangenomen.

Beide middelen zijn deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES